

CLARINET

PERIÒDIC INDEPENDENT — I DECENT PER LA JOVENT

ENTRE GERMANS

—Quin t'estimes més ara : el que t'ha regalat el collar o aquell que porta sabre?

—I ara! Què t'has pensat? Entre un collaret tan hermós i un sabre, hi ha molta diferència ..

10 Cts.

Clarinetades

A LES DONZELLES
DE GIRONA - - - -

Donzelles gironines que sou belles i franques com les de l'Empordà i sou gracioses i rialleres com les de marina: salut!

Avui CLAR I NET és per a vosaltres i per lo tant aquestes *Clarinetades* d'avui no poden restar mudes davant la llum dels ulls vostres; de la gentilesa de aquest somriure de nimfa; del carmí dels vostres llavis que escampen flaires de primavera i en una paraula, davant de totes les vostres bellesaes que us han donat celebritat mundial.

Bé ho sabem nosaltres els joves gironins que les nostres donzelles són qui ens omplen el cor de joia i allunyen aquella sed de veure coses belles... de veure àngels i serafins!

Els joves gironins hem notat que malgrat haver arribat el temps de la fred i dels dies enterbolits per boires glaçades, no trobem a mancar les flors de maig que perfumen l'aire ni el sol de juliol que torna els blats d'or i du arreu la vida ni el vestits d'esmeragda que habillen els arbres de nostra Devesa... no, perquè vosaltres sou flors que mai torneu marcides; perquè vostres ulls ens allumen amb llum més clara, més plena de vida que la del sol, perquè el vostre somriure ens encén el cor que batega dins el nostre pit; perquè els rinxos de cabells esbulladicos que escumejant salten per vostres espatlles i s'escampen per aquest trocet de cel de front vostre potser per gaudir dels vostres ulls, ens recorda les ones de la mar riçada plena de somnis i cançons...

Seriau vosaltres, oh donzelles

gironines!, les que, si un jorn el cel s'esquinsés, els àngel us voldrien per apedaçar-lo, puix sou les nines més celestials. Serien vostres ulls, els que, si fossen robades les estrelles del cel, podrien ocupar llurs llocs; i si per un moment es perdés el concepte de l'armonia, una sola paraula sortida de vostres llavis, seria prou per recordar-la puix vostra parla és dolça... és catalana!

GERIÓ

A una donzella que du la brusa vermella

I

No sé si de gelosia
recordo que l'altre dia
em vaig decidí;
i vaig dir a una donzella
que du la brusa vermella:
«M'estimes a mi?»

Feia temps que prou probava
de dir-li si m'estimava
amb tot el seu cor.
Prò al marxar del seu costat,
de tot havíem parlat,
de tot, menys d'amor.

Jo li deia a la donzella
que du la brusa vermella:
«Quins ulls més hermosos;
tens uns cabells tan divins
que ni els d'àngel són tan fins,
tan fins i sedosos.

I quin front més ple de llum
ple de gràcia i de perfum
esquitx de cel pur.
Quina parla tens més franca.
Ets un feix tot de llum blanca
que ve de l'atzur.»

I ella, quan això li deia,
el seu llavi li somreia,
el seu llavi de carmí.

Una veu amorosida
deia tota avergonyida:
«No't burlis de mi.»

II

Jo, a n'aquella donzella
que du la brusa vermella
què coses li he dit!
Inclús vaig jurar-li un dia
què si es morís, mai seria,
seria marit.

Quina veu que tens més dolça;
quines mans, semblen de molça;
vull fè'ls-hi un petó!
Quin «tot tu» més celestial;
quin «tot tu» més ideal,
més ple de dolçó.

En tos ulls hi veig el cel,
i blau de mar; claror de cel,
quina lluentó!
Quines dents de neu glaçada
quina pell més satinada:
vull fer-li un petó.

I ella, quan això li deia
el seu llavi li somreia,
el seu llavi de carmí.
Una veu amorosida
deia tota avergonyida:
«No't burlis de mi.»

III

Ella és la flor més divina
que té la flaire més fina
de totes les flors.
I vegent-la tan hermosa
volia dir-li una cosa:
els nostres amors.

I potser de gelosia
recordo que l'altre dia
em vaig decidí
i vaig dir a la donzella
que du la brusa vermella:
«M'estimes a mi?»

El rostre de la donzella
tornà com la brusa d'ella,
tornà de carmí.
Baixant els ulls vergonyosa
va dir-me sa veu hermosa,
va dir-me que sí.

Em va dir entre un somris
ple de goig d'amor i encís:
«I tu an a mi?»
I jo per no sofocar-me
vaig dir-li sense torbar-me
vaig dir-li: que sí!

RIJOCAMAEI

Girona, VIII-XI-XVII.

Les minyones de servei

VII

Decíamos ayer..., o més ben dit, avui fa quinze dies, que l'Angeleta i l'Enriqueta d'aquella casa del carrer de l'Albareda havien tingut relacions. En aquell moment va venir el director a fer-me plegar, perquè ja anava massa llarg. Avui ho explicaré amb més calma.

Doncs sí, l'Angeleta festejava amb un taper, i no se sab el perquè, emperò lo cert és que varen renyir. I actualment segons notícies fidedignes, sembla que ja torna a estimar-ne un altre de noi, no de taper. Això fa pensar que l'Angeleta és d'aquelles noies que aviat estan cansades d'anar amb el mateix jove.

L'Enriqueta festejava un *estova-matalassos*, i també *de la noche a la mañana*, va quedar tot acabat, i sabem que ara es deixa pintar l'amor per un altre jove. Això demostra que l'Enriqueta és una bona companya de l'Angeleta.

I ara ens recordem que a la mateixa casa encara n'hi ha una altra de minyona que's diu Lola.

La Lola ja és més *gran* que aquelles dugues i per lo tant més posada. També té relacions, emperò sembla que són més formals, amb un jove de Massanet. An aquesta sí que la podem felicitar i a les altres també ho farem el dia que facin la pau amb els seus respectius *ex-xicots*.

Ara anava a passar ja a l'altra banda de riu o siga al barri del Mercadal, emperò com que quan escric aquestes ratlles està ploguent copiosament, me fa por de passar el riu, doncs podria venir crescut, i m'he decidit que-

dar-me an aquest mateix costat a donar un repàs, doncs sembla que me n'he descuidat alguna.

Recordo de moment, la Sara d'Espolla, que serveix a casa una senyora viuda que viu al carrer de Ciutadans. Es la Sara una noia senzilla i sense pretensions, molt alegre i riallera i de una gran amabilitat, fent molt agradable el passar un rato de conversa amb ella; té el cor molt jove, i això que ja passa de les dues desenes d'anys. No sabem si festeja, emperò no la veiem pas mai anar amb cap noi; potser el té al poble. Si és aixís la enhorabona i sinó no's descuidi que cada dia compto que n'hi ha menys de nois per a casar.

A una confiteria de la Cort-Reial, hi serveix la Maria, de Sant Mori, noia de vint febrers, baixeta, grassona i molt elegant. Temps passat tenia relacions, emperò sembla que també la bruixa hi degué ficar el nàs perquè quedaren rompudes; potser a la segona tindrà més sort, Maria.

A casa un botiguer de robes de la Rambla hi està la Ramona. Ben segur que s'enfadarà perquè parlem d'ella, doncs aquesta sí que és una noia, símbol de la modèstia i del recolliment. Solament surt a les festes i encara moltes vegades per anar a alguna funció religiosa. No obstant i això, sabem d'un company que li agrada molt la Ramona.

Els amos d'aquell cafè de la Rambla que tenien per minyona a la Montserrat, es veu que tenen bon gust, perquè al marxar aquella a casa seva varen llogar a l'hermosa Paquita. Si la Montserrat era bonica, la Paquita és rebonica, al menys als nostres ulls.

Tota ella és finura, mirada

dolça, parla carinyosa; la dolçor de llurs mirades i de les seves paraules comparteixen amb la finura de la seva pell que apar satinada.

Es encara joveneta, i no és pas de les que s'exhibeixen gaire; sembla com si a Girona no més hi fos per una temporada i com si tingués el pensament i el cor an aquell poble de l'Empordà d'aont és filla. Es veritat, Paquita, que hi té *algo* al seu poble? Si és aixís la felicitem, emperò nosaltres ens acompanyem en el sentiment!

I fins d'avui en quinze que si fa bo haurem atravesat el caudalós riu que divideix la nostra ciutat en dues.

P. Q.

Visca la dona!

AMB UNA N'HI HA POC;
AMB DUES N'HI HA MASSA,
I AMB TRES N'HI HA PROU!

No sabia pas parlar malament de la Bellesa. Per això tampoc podria parlar en desprestigi de la dona. I com fer ho, si ella és la promesa, la muller, la mare i la mateixa Bellesa!

La dona: Bellesa, Glòria. Ella és la que ho personifica. Victòria: també és amb ella. I amb ella van els més grans amors i sacrificis, els més vehements anhels. I és que ella, regina dels nostres cors, és més poderosa que l'home, d'un poder sublim, i per això no podem menys que rètre-li homenatge, i tots els nostres dalers i volers no tenen altra aspiració: la consecució d'una dona... o de dugues, segons temperaments.

Però parlant una miqueta en seriò, quin mortal no ha tingut

amors i no s'ha sentit el més fel·liç del món quan s'ha vist correspost amb l'amor d'una *Dulcinea*? Segurament cap. Perquè el que no ha tingut un amor, n'ha tingut dos, o tres, i quan ha renyit amb un, ha procurat buscar-ne un altre per a oblidar el despit de l'antecessor. I desgraciat del que no ho fa aixís, que si no és per un vot arrelat i vocació a santetat, que's clavi sis tirs, que el seu pas per la terra no pot deixar rastre, i si tots ho fessin com ell prompte s'acabaria el món! I si el món finava, per aquesta causa, digueu-me si no seria una verdadera llàstima! Tan mateix, ans que succeeixi això, val més que en lloc de conformar-se l'home en tenir un amor, en tingui mitja dotzena o una dotzena entera, que a la fi i al cap en sortirà guanyant la seguretat de continuïtat del món i tinguent a aquest assegurat també ho estarem els seus habi-

tadors; lo que no deixa d'esser una garantia i un estímul...

Vaja, què no us va bé aquesta teoria? No? Sí, homes, sí, que això són raons de pes que convencen al mateix Moro Musa, i lo altre deixe-ho corre!

I a vosaltres, dones, que també us interessa l'assumpte, crec que no us pot desagradar, perquè quant més amor tingui l'home, més n'hi haurà per a vosaltres, i quant més ne tingueu, més contentes crec deueu estar. Ep!, al menys aixís ho suposo. I si no fos aixís, si no tinguéssiu la seguretat de que divulgant aquestes «teories», us faig un bé, cregueu que no m'atreviria pas a fer-ho, perquè el moltíssim amor que us professo m'ho impediria...

Aixís, doncs, quedem que les dones són les regines dels nostres cors i que com més en tinguem, d'aquestes regines, millor.

Visca la dona!

OKA

Sonet

A UNA MERCÉ DEL CARRER DE CIUTADANS

Dos llumínics estels del cel blavós
hi vegem en l'atzur de ta mirada,
estels, atzur, que encisen com la fada,
nua, blanca, fruit dolç ben desitjós.
En el bell caparró, el cabell riçós,
que aprengué el moïment de la zumzada
i despenjant-se onada rera onada
festoneja amb riquesa el coll sedós.
En vostres ulls de verge que somnia
us vegem ideal, dolça, divina,
que sou més bella que la llum del dia...
que de la gentilesa sou regina...
que flaireu odors de rosa i ambrosia...
i apar de rossinyol vostre veu fina ..

BERNAT

Nostres elegants

Hem cregut feriem bé, dedicant una secció a les nostres elegants gironines.

Però això, com totes les coses, té els seus inconvenients, puix encara que nosaltres voldríem parlar de totes les elegants de Girona, és una cosa completament impossible perquè el seu número és molt crescut i nosaltres no les recordariem totes.

Per consegüent demanem a totes les dames que no figuren en aquesta secció, ens dispensin i a l'ensem els hi direm que són gentils i hermoses com qualsevol de les demés.

En un dels números passats, li deiem angelet...

Oh! I no'ns equivocàrem, no.

Cada dia ho sembla més, puix tot lo d'ella és petit, petit com una estrella.

Es la Maria; aquella Maria que a vegades es deixa veure a través dels vidres d'una tribuna com si al fons de la blavor del cel hi vegegissim un serafi.

Aquella Maria de la Rambla de Verdaguer...

Carmelita... carrer de Sta. Clara.
Lleugera com l'ocell; flairosa com el liri, i quan mira, mata!

Dameta gràcil. Endolada com la nit. Enamorada...

Es la simpàtica Narcisa de la Rambla.

Simpàtica, gentilíssima; flor divina; llum excelsa...

Tot això i molt més es mereix una elegantíssima dameta de la plaça del Marquès de Camps.

Oi, Fani?

No hi ha cap llebre que corri més que ella ni cap perdiu que tingui la seva lleugeresa... corre amunt i avall de la pista de tennis encisant-nos amb aquella gentilesa que sols es veu en ella.

Es la donzella dels cabells riçats on la llum hi llisca com en les ones del mar... És aquella donzella dels ulls blaus...

Coneguda de tots és la Carmen.

Es una de les elegants gironines més «nostres».

La seva bellesa no hem pas de cantar-la; ho hem fet infinitat de vegades.

Carrer de l'Argenteria.

La Maria Lluïsa i la Carmel·la són les germanes que com la damisella anterior, són les regines de l'elegància i del bon gust a Girona.

Creiem no seria mal pensat que els joves gironins organitzessin una manifestació per a lograr que la Maria, la daurada Maria del carrer Nou, fos més devota de nostra Rambla, perquè d'ençà que estudia per a mestressa que no li veiem mai.

I no hi ha dret! Les belleses són per a que nostres ulls les puguin fruit...

Però tot és picar en ferro fred!

Les riberes sorrenques del Tordera, han sigut trepitjades per la Lolita moltes vegades.

Nosaltres hem preguntat al Tordera per ella i ens ha dit que les nimfes que's banyen pels rierols de Montseny, no són pas tan gentils com la Lolita del carrer de l'Albareda.

Un esquitx de cel, un trocet d'estel és aquella donzella que també viu al carrer de l'Albareda: la Clara.

Nosaltres que sempre hem sigut fidels admiradors de les gentilíssimes *Carmes* de Girona, avui que CLAR I NET vesteix de gala, contrauríem una indelicadesa imperdonable si no parlessim de la *Carme* gentil i afable que viu al carrer de la Rutlla.

Encara que apartada del centre de la ciutat, no tenim que anar allà per veure-la, doncs l'hem vista hermosa i angelical presidint la bene-

dicció d'una bandera, i guapa i elegantíssima regint uns darrers *Jocs Florals* (?).

Sempre la vostra presència ha il·luminat el nostre rostre de joia i sempre la vostra amabilitat exquisida ha fet que de vós tinguem un record inolvidable i per això és que avui, dia de gaia festa per a nosaltres, gosem demanar vos, quan vos trohem, una mirada d'iman, d'aquelles que atrauen, d'aquelles que solament vós amb la vostra hermosura i bellesa sabeu i podeu donar.

Sempre quan passem per la Ram-

bla de Mossèn Jacinte Verdaguer, la nostra mirada, sens volguer, ens fuig cap a un balcó, aont darrera unes blanques cortines ella treballa constantment.

Les seves diminutes i delicades mans besant suaument la tela o jugant amb el boixets de fer puntes i els seus ulls clars i flamejants esguarden les mirades de la joventut que n'és amant de la bellesa.

El vostre nom, *Amanda*, amb lletres d'or tindriem de posar-lo en aquest número, dedicat a les belleses que guarda l'immortal ciutat, per ser-ne vós la reina de totes elles.

La meua cançó

A UNA JOAQUIMA

Vinc dels cims de la montanya
plens de vida i de claró;
en els ulls hi porto un somni;
en el llavi una cançó.

En els cims de la montanya
hi he vist un castell d'or:
de petons eren les pedres;
cada mur un feix d'amor.
La princesa que l'habita
és com tu, un àngel bell.
L'he vist clara, triomfanta
la princesa del castell
que tenia el llavi teu
i el mirar que tens tan bell...
Eres tu, ma dolça nina
la princesa del castell!

En els cims de la montanya
hi he vist ma nina d'or
amarada de llum blanca
de llum blanca i dolç amor.

Vinc dels cims de la montanya
plens de vida i de claró:
en els ulls hi porto un somni;
en el llavi una cançó.
La cançó que duc al llavis
no puc pas dir-la tot sol
la cantava una princesa
que té veu de rossinyol.
Si el meu llavi no sab dir-la
la cançó del meu amor
prou la canta quan somnia
el meu cor.

X.

Ens hem decidit dedicar aquest número a les nostres dametes, perquè... vaja! ja els hi tocava; amb vuit mesos com fa que CLAR I NET surt, creiem que seriem uns ingrats si no ho fessim

I per aquest fi, avui ni cridem ni apedreguem ni fem res més que parlar de coses dolces.

□

Si tinguéis de pintar o simbolitzar la modèstia i a la puresa, us pendria per model Maria-Lluïsa, puix el vostre somriure dolç i acariciador esguard recorden el perfum de la viola i la blancor del lliri...

Quina llàstima que Girona no us guardi, doncs per nosaltres és molt poc poguer-vos contemplar sols els diumenges.

□

A la plaça de Sant Pere, n'hi teniu la vostra estada i sols els dies festius veniu dintre el cor de la ciutat.

Solament els diumenges podem veure la vostra faç divina i solament els diumenges podem sentir les vostres galants paraules.

Vós sou (i permeteu us ho diguem) l'encantadora *Maria*, que al front porteu bellesa i als llavis el consol; vós sou la dels passos rítmics i diminuts que amb res acompanyen els d'aquell jove alt i prim, però galant i atent sempre, que a voltes us acompanya

I ara que parlem de dit jove, devem dir-vos que ja el varem veure diumenge passat com vos seguia lentament i que en una *tor-tuositat* d'un carrer de les Ballesteries us seguia fervorosament amb la mirada, que de tan fulgorosa es confonia amb la constel·lació d'aquella nit de serenor immaculada de la diada del vostre sant, que brota en plena joventut...

Serà veritat lo que'ns diu qui ens envia aquesta guspira?...

Vos mereixeu això i molt més *Maria!*

□

Sabem uns amors amagats i els direm perquè podria haver-hi alguna donzella gironina que tinguéis *algo* amb el galant i per lo tant no convé que ho ignori.

Ella és una hermosa barcelonina de ulls de color de cel i fins cabells d'or, i fa alguns dies passeja per nostres *Voltes*, deixant darrera seu flairós estel.

Ell és gironí i molt conegut: ara vesteix de soldat i no fa molt temps va representar el paper protagonista de l'immortal obra d'En Zorrilla, *Don Juan Tenorio*.

Diumenge passat assistiren al ball del «Nuevo Club», mes no dansaven com les demés parelles, sinó que molt acostats, ell li parlava d'amor, i tornà a sortir de sos llavis aquells versos:

*¿No es verdad angel de amor
que en esta apartada orilla...*

□

Un xicot que's diu Carles i que viu a Sarrià, va enamorar-se follament de la gentil gironina Montserrat, qui s'està cap a la Granvia.

El noi, que a la *cuanta* no té pèls a la llengua, va enviar-li una carta a la Montserrat en la que s'hi declara amb tota regla

Mirin un fragment de la dita lletra:

«Simpatiquísima amiga: Ignoro su edad, pero no su belleza, la que me ha enloquecido de tal manera que me comprometería a amarla si hubiera de ser correspondido por V. Como digo ignoro su edad pero creo no será mucha la desigualdad de los dos; si le interesa saber mi edad voy a decírsela, tengo 18 años, y V?..»

«..Espero me contestará la presente o me dirá su edad de palabra a cuyo fin pasaré todos los días a las 9, a las 13, a las 16 y a las 19...»

Per lo vist la nostra Montserrat compregué que's tractava de un *Déu el fessi bó* i no'n feu cas. Però el noi, desesperat, li envià una segona carta dirigida «a las propias manos de Montserrat».

Diu aixís un fragment de la segona carta:

«.. Extraño mucho su silencio después de nuestra entrevista del jueves pasado (Per lo vist va anar a festejar-la) ya se que V. me ama lo que no se atreve a manifestarlo. V. me dijo que no podía amarme porque era demasiada joven, pero esto no importa, porque el amor lo hace todo y mucho más cuando se aman y si quiere convencerse de ello diga a su hermana que le diga lo que puede el amor ella que está en vísperas de casarse ..»

Però res, tot fou picar sobre ferro fred El jove de Sarrià desesperat li envia una tercera carta que també reproduim un fragment:

«...Otra vez me dirijo a V. para pedirle una vez más su amor el que me ha enloquecido tanto que si mis ocupaciones me lo permitieran—Puesto que soy=fotógrafo: chauffeur: maquinista: mecanico: aviador; frabricador de papel; escribiente del juzgado: alumno de la estación: electricista—pasaría todo el día debajo de su casa para contemplarla, pero como no me es posible me he propuesto retratarla a cuyo fin he puesto en acción las 4 máquinas que poseo y he prometido 5 pesetas al amigo que me lleve su fotografía puesto que eso de tener la jaula sin el pájaro es muy triste...»

«..P D =Como no puedo comprender su silencio creo será que no podrá así es que si V. o su hermana no me contestan será que acepta mis ofertas»

Aquest jove és molt viu. Escolta noi: si vols la fotografia de la teva estimada, per quinze peles CLAR I NET te la donarà.

Ah! si no t'espaviles aviat quedaràs sense *pájaro* i sense *jaula*, puix segons tenim entés la Montserrat canvia de pis.

Al tanto!

□

Passejava amunt i avall de la Rambla d'En Pi i Margall, la Redacció en pes d'aquesta revista, quan ens sorprengueren quatre normalistes: la Victorina, la Maria, la Paquita i la Lola.

Nosaltres, sense que necessitessim avis, paràrem orella i no fou en và.

La Maria, que no'ns veia com cap de les seves companyes, exclamà donant un cop a la Paquita:

—*Bueno*, què *carai* fem aquí encantades!

A lo que respongué la Paca:

—Què dius desgraciada?

—Ah! No ho sabs? Ja ho podem dir. Mirà, un dia, quan estavem a classe de X (la classe ens la callem encara que la sabem), una noia pegà un cop a una altra i aquesta deixà anar un *carai* esgarrifós, tant, que totes ens esglaiàrem; però el professor ens digué que si no es diu amb malícia no és pecat i ademés—continuà el bon home—es coneix que vostès no saben llur etimologia.

Nosaltres entusiasmades demanàrem amb insistència que'ns expliqués la etimologia de *carai*.

El professor accedí i digué: «A Mallorca hi havia un rei...»

No poguerem oir res més. Preguem a dites normalistes que ens ho expliquin, puix ens interessa. Nosaltres sols sabiem que's pot dir *carai* perquè hi ha un sant nomenat Carai.

Coneixes quell estudiant del nostre Institut que s'anomena Pep? Aquell que cada vespre sol passejar-se per la Rambla? Doncs està enamorat. És la seva Venus, aquella nena, gràcil i riallera, nomenada Mercè. És tant lo que li agrada el tipus *navarro* d'aquesta bella, que ell porta *boina* per a assimilar-se més a ella, sens pensar que llur bellesa masculina, és prou suficient per a competir amb tal bentat.

Donem albrícies a la jove colegiala de les Dominiques i li supliquem atengui els bategs d'aquell cor que l'estima.

També hem notat els amors d'un altre estudiant nomenat *Juanito*. Estudia el quint curs de batxiller i sa predilecte se anomena Maria.

L'amor d'ell és *gran, gran...* i la flama que surgeix del cor d'aquesta Maria, (per més detalls de la Plaça del Grà) també sembla s'enfla *amont, amont...* fins a perdre's a l'infinit.

Fan bona parella i CLAR I NET es complau, en primer lloc en felicitar-los, i en segon, desitjar-los-hi que l'amor que en llurs cors nia perduri per sempre més.

La gentil Maria d'Hosta'ric qui cada dia es fa més hermosa, no podrà dir-nos que és fals lo que un dia diguérem d'ella sobres aquell jove que viu a Sabadell.

Vaja, ja no havia d'esser normalista! Que ens creu cecs? Qui era aquell jove que ..

Vaja, dona, que per molts anys, i que no se li *arni* aquest amor!

Moltes ninetes, al saber que En l'epet (aquell noi que ara s'ha fet maurí i que estudia lleis i té l'humor d'examinar-se a la Villa de l'Os) va agradir a un redactor nostre i aquest li va rompre un gaiato a la seva testa, vingueren immediatament a rebre notícies de lo succeït.

Nosaltres els hi diguérem lo que feia el cas i algunes d'elles exclamaren a la vegada:

«—Veus, ja ho vaig dir que era un noi que tenia el cap fort...»

Nosaltres, al veure això—que és rigurosament històric—si hem de dir veritat, estranyàrem que tantes nines s'interessessin per dit jove.

Degut a un error involuntari, diguérem en el nombre passat que una simpatiquíssima dameta vivia al carrer d'En Clara. Tenim de rectificar i dir que ella aont viu realment, és al carrer del Nort i que si ens equivocàrem, fou degut a que nosaltres sempre hem contemplat la seva bellesa, en els balcons del abans dit carrer.

A veure deliciosa i simpàtica Guillermina si encar voldràs sostenir que no anava dirigida a la teva gentil guapesa, la guspira anterior dels *miralets de caçar calandris*.

De Figueres, terra de verges belles, és vinguda una hermosa nina, la Rosita Com la rosa, escampa arreu una flaire exquisida. Dels seus ulls surt una flama filla de l'ardència de la sang empordanesa. El seu cos té la gentilesa de la sirena de la mar bonica.

Sabem que quan marxi *del clós* de eixa ciutat, més d'un jovincel la anyorará.

Un dia, a les dues de la tarda una nina d'ulls blaus, rostres blanc com la neu, de caminar lent, sortí d'una esclopeteria.

Aquell dia devia tenir un susto o li passarien coses de l'Amor, puix feia molt mala cara.

Al entrar a l'escaleta del seu taller de modistes, junt amb ella entrà un jove. Pujaren escala amunt i al arribar a mig camí ella es tragué una carteta i l'entregà, a dit jove, que no era altre que'l seu enamorat.

Jo que m'ho mirava des del cap de amunt de l'escala, vaig veure que ell es quedà amb la carta als dits boi mirant com ella pujava fins al tercer pis, mig coixejant per les trepitjades rebudes al «Nuevo Club».

Quan ella desaparegué, ell baixà corrents i jo, al radera per veure si podia pescar «algo».

El noi, llegí la carta i vaig notar que perdia els colors de la cara...

Una vegada fou al carrer, pujà en una bicicleta i marxà, però al primer colp de pedal ja vaig veure feia *tintirintines* i totseguit perdé l'equilibri: embestí un *auto* ont hi anava el metge Rocafort, de Barcelona, qui li feu la primera cura.

Nosaltres, que hem de comentar-ho tot, recomanem a la nina modista que és l'Enriqueta, no fassi unes cartes tan fortes, puix ens farà perdre mitja humanitat i lo pitjor és que lo que ens fa perdre són joves que és una mercaderia molt cara...

Sabem que aquella camisera de la Rambla, aquella xanxa Lluïseta, té el cor robat d'un jove gironí, carregat de paciència. Figureu-vos que's passeja dematí i vespre amunt i avall de la Rambla sense veure d'ella ni tan sols la sombra.

Vaja Lluïsa sigui un xic més indulgenta que a nosaltres també ens agrada admirar les belleses.

Diumente passat va celebrar la festivitat de sa Patrona, l'encisera Conxita de la plaça del Mercadal.

Amb aital motiu convidà a llurs amistats d'ambdós sexes a un suculent àpet. Al destapar-se el xampany, els començals brindaren pels «reiets» de la festa, gentil parella Conxita-Enriquet, i per final s'organitzà un ball, que entre joves i vells eren 66.

Per molts anys, xamosa Conxita!

LA CREU-ROJA

Farmacia : Ortopèdia : Perfumeria

F. de A. Roca

NO TING CAP SUCURSAL

Gabinet Ortopèdic
Especialitat en Braguers
i Faixes ventrals
Sevei permanent

Plaça de l'Oli Girona

Dalmáu Carles,
Pla i Cia

Editors

Girona

AMERICAN BAR

RESSOPONS :: DOLÇOS

REFRESCS

VINS DE MARCA

— Obert tota la nit —

Rambla, 11

F. Solà
Optic i Joier

Rambla de la Llibertat, 26
GIRONA

CLAR I NET

QUINZENARI FESTIU

Caricatures : Art : Literatura : Humor

Es ven a càrrec Franquet, a càrrec
Dalmáu i an el kiosc
d'En Ciriacu.

Sastreria SMART

de J. Fernández

Ciutadans, 11

Gran novitat

SASTRERIA

Alfred FerrerTrajos per a Senyora i Senyor
a preus limitadíssims

Se fan etxures portant la roba

Diploma d'honor
en el Concurs de París de 1914

Plaça de la Constitució, 4
Bell-lloc, 2, 1.º
GIRONA

VINS I OLIS

LLUIS SERRA

ESPECIALITAT EN VINS

:: RANCI I MOSCATELL ::

Es reparteix a domicili

Plateria, 4 GIRONA

WERTHEIM

Les màquines per a cosir
i brodar de més renom

REPRESENTANT:

RAMÓN BOIX

Ballesteries, 17

Casa Maresma

Guants i Novitats

Girona

Confiteria NEGRE

Refrescs :: Cafés

Licors :: Pastes

RAMBLA